

Kuunvalo valaisi rappeutuneiden talojen rauniot. Oli hiljaista, täydellisen hiljaista. Tähtitaivas näkyi selkeästi kylminä öinä, ja tämä oli yksi sellaisista öistä. Mikhail yski hiljaa nyrkkiinsä ja laittoi kätensä kainaloihinsa lämmittääkseen niitä. Tällaisista hetkistä Mikhail oli oppinut nauttimaan; suloisesta hiljaisuudesta. Jossain kaukana kuului yksittäinen laukaus, mutta Mikhail ei jaksanut välittää siitä. Hän oli ollut leirytyneenä jo kolmatta päivää, ja alkoi tuntea jo tietynlaista kiintymystä paikkaan. Samojen seinien ja vanhojen hyllyjen näkeminen toi lohtua. ”Tältä varmaan tuntuu olla kotona” Mikhail sanoi hiljaa. Hän ei ollut koskaan omistanut kotia, eikä varmaan koskaan haluaisikaan omistaa. Hän pelkäsi kaikenlaista kiintymystä asioihin - koko elämänsä hän oli ollut yksin. Mikhail tarkkaili aavemaista näkyään edessään. Hiljaiset rauniot olivat niin kauniit, mutta niin kavalat. Missä tahansa noissa raunioissa saattoi vaania joku olento odottamassa oikeaa hetkeä iskeä. Tai sitten he saattoivat olla kuten hän itse; yksinäisiä susia, jotka yrittivät selvitä urbaanissa metsässä. Mikhail ei pelännyt raunioissa vaanivia eläimiä, niitä oli liian helppo vältellä ja saalistaa. Ainoastaan susilauma tuottaisi suurempaa vaaraa hänelle. Ainoa eläin jota Mikhail todellisesti pelkäsi oli hänen oma lajitoverinsa, ihminen. Ihminen on aina ollut taitava tappamaan muita lajeja, mutta sitäkin taitavampi tappamaan omia lajitovereitaan. Betoninen seinä oli lämmennyt miellyttävän lämpimäksi Mikhailin kehosta. Tänä yönä piti vaihtaa paikkaa, sillä Mikhail oli havainnut uhkaavan tekijän viime yönä: Valkoisen Auringon partio oli leirytyneenä noin kahden kilometrin päähän hänen omasta pienestä leiristään. Oli vain ajan kysymys, milloin he tulisivat tutkimaan tätä osaa kaupungista. Mikhail tiesi, että he ampuisivat hänet kysymättä mitään. ’Valkoinen Aurinko tulee nousemaan vielä jonain päivänä, tuoden toivoa!’ Ja paskat, ajatteli Mikhail. Eivät he tarjonneet turvaa, vaan kylmää terästä. Samaa aikoi Mikhail tarjota heille, jos hän kohtaisi heidät. Mikhail tunnusteli paleltuneita poskipäitään, ja otti vyöltään teräksisen vesipullon. Kaataessaan viimeiset pisaransa pullostaan Mikhail tunsu kuinka ruosteinen pullonsuu viilsi hänen huultaan. Kirotessaan hiljaa Mikhail asetti pullonsa takaisin vyölleen, ja alkoi kasata pientä leiriään. Mikhail kaivoi esiin pienen karttansa, laitettuaan leirin kasaan. Mikhail katseli karttaa ja samalla kellossa olevaansa kompassia. Hän aikoi lähteä sillan jälkeen länteen. Hän ei tiennyt miksi juuri länteen, mutta se tuntui hänestä hyvältä päätökseltä. Lasinsirpaleet kirskuivat Mikhailin vanhojen nahkaisten varsikenkiensä alla. Mikhail katseli vielä viimeistä kertaa leiripaikkaansa. Hän oli jotenkin surullinen. Joskus hänelle oli tietynlainen toivo jostain pysyvästä ja paremmasta, mutta syvällä sisimmässään hän tiesi, että nautti nykyisestä liikkuvasta elämästään enemmän kuin entisestään. Mikhail asetti villaisen huivinsa kasvoille ja kiristi vyötään. Oli aika lähteä liikkeelle. Raunioissa ei kuulunut muita ääniä kuin Mikhailin juoksemisen tasaiset askelet. Sillalle oli noin vartin juoksumatka, jonka Mikhail jaksoi juosta ongelmitta. Hänellä oli ollut aina hyvä kunto, ja se oli vain parantunut kaiken muututtua tuhkaksi ja raunioiksi. Mikhail näki vilauksen liikettä oikealla, hän pysähtyi ja kyyristyi autonromun taakse. Oli taas täydellisen hiljaista, vain Mikhailin hidas hengitys kuului. Mikhail odotti näkevänsä tai kuulevansa jotain, mutta mitään ei näkynyt tai kuulunut. Mikhail nousi varovasti pystyyn ja tutki vielä tarkkan lähiympäristöään. Hän näki pelkästään betonia, harmaata ja synkkää maisemaa ympärillään. Sillalle ei ollut enää pitkä matka, joten Mikhail päätti juosta matkan nopeasti, varmuuden vuoksi. Mikhail asetti kalashnikovinsa repussa olevaan pidikkeeseensä - oli helpompi juosta ilman sitä käsissä. Tasainen juoksu kuului taas kylmässä, harmaassa rauniossa. Muutaman minuutin juoksemisen jälkeen Mikhail saapui sillalle. Silta oli koko pituudeltaan täynnä peräkkäin lojuvia autonromuja; monet yrittivät paeta kaupungeista siltaa

pitkin, kun kaikki alkoi. Mikhail katsoi joidenkin autojen sisälle, monet niistä olivat tyhjiä, mutta joissakin oli vielä vähän tavaraa sisällä. Mikhail avasi varovasti yhden auton ovista, jossa näytti olevan vielä jotain sisällä. Auton takapenkillä oli muutama tyhjä muovipullo, pahvilaatikoita ja muutama säilykepurkki. Mikhail pyyhki tuhkaa yhden säilykkeen päältä, joka paljastui tonnikalapurkiksi. Toisessa purkissa oli koiranruokaa. Mikhail avasi reppunsa ja laittoi saaliinsa sinne. "Pian pitää alkaa metsästämään" Mikhail ajatteli, samalla kun sulki auton oven ja jatkoi kävelyä. Mikhail käveli joen törmää länteen parikymmentä minuuttia. Kaupunki oli jäänyt jo taakse ja edessä oli vain harmaata erämaata. Aurinko nousi pian ja toi hieman valoa kylmään maahan. Mikhail pysähtyi ja jäi katselemaan auringonnousua - niin kaunis se oli. Mikhailin mieli oli täysin tyhjä ja huoleton seisoessaan erämaassa. Ei tarvinnut välittää, tai edes teeskennellä välittävänsä mistään. Ei ollut muuta tarkoitusta kuin selviytyminen, eikä sekään ollut tärkeää. Mikhail hymyili nuivasti katsellessaan vielä kerran aurinkoa ja jatkoi sitten matkaansa.